

Sündmused 1890 ja 1891.

Meie kõrge Keisri kajas on surm teinud 1891. aastal korda külaliselks käinud ja leinamist oma jälgile jät nud. Märtsi kuu 31. päeval lahkus suurwürstinna Olga Feodorowna, keisri herra tädi, Harkowi linnas oma 52. eluaastal siit ilmast. — Aprilli kuu 13. päeval suri pika raske haiguse järele suurwürst Nikolai Nikolajewitsch Wanem, keisri herra onu, oma 60. eluaastal. — Mõlemate surma anti kõigekõrgema manifesti läbi teada.

Weneriif on meie armulise keisri Aleksander III. walitsuse all juba 10 aastat kaunist rahupõlwe maitse nud. Keisri kümneaastase õnneliku walitsuse mälestuseks asutati Juuni kuul 1891 Tartus Eesti Kirjameeste Seltsi poolest üleüldine tänu - laulupidu, mis (nagu endisedki Wanemuine Seltsi poolest asutatud pidud 1869 ja 1879) kolm päewa kestis. Pidu algas Jumalateenistusega Digeusu ja Lutheruse usu kirikus, siis waimulik ja ilmlik kontsert kõnede, rongiskäigid, wõidulaulmine ütsikutest kooridest. Pidu ajal käis kuberner herra Riias Tartus pidu vaatamas ja wõttis piduliste soowi peale tänu ja õnnesoowi telegrammi keisri majesteedi troonile saata.

Troonipärija Nikolai Aleksandrowitsch käis reissimas läbi Aastamaa riikide; tagastitulel Siberimaa laudu, kus ta nurgakiwi pani raudteele, mis läbi terve Siberimaa ehitatakse. — Enne kui kõrge reissija jälle oma riigi piiridesse jõudis, ahwardas teda kauget Jaapanimaal raske häda oht: üks Jaapanlane, kes oma kodumaalsete uuenduste pärast meelest pöörasels läinud ja kõige wõeramaa olu wihkajaks saanud, karas häkitselt Bene troonipärija kallale ja rahas talle mõõgaga päha; enne kui ta mahti sai weel uuesti löüa, löödi teda ennast tagasi ja löideti finni. Peale weikese haawa pea küljes ei ole troonipärija suuremat wiga saanud: Jumal on teda armulikult hoidnud õnnels ja rõõmuks oma kõrge wanematele ja oma riigi truu alamatele.

Selle mälestuseks, et troonipärija oma jalaga Siberimaa pinnale astus, anti keisri majesteedi poolest armu - kuulutus wälja nende kohta, kes Siberisse on saadetud: keiserlikust armust kuulutati neile osast wangipõlwe aja lähendamist, osast täielist wabaksjaamist wangipõlwest.

Meie kitsamal kodumaal loodab põllumees suwel 1891 üsna õnnistatud aastat, sest Jumal on korralikku ilma ja wiljale sihidust annud.

Teistti on aga lugu meie suure laia riigi piirides: Wenemaal on üleüldine wiljaikaldus kätte tulemas. Isegi neis kubermangudes, kus muidu sihitaw maapind rohket lõikust annab, nõnda et iga aasta hulgakaua wilja wälja saadetakse, ei loodeta sel suwel oma tarwiski wilja saawat. Kõrge riigiwalitsuse poolest on näjahäda vastu aegsaste mõnusat nõuu hakatud pruukima, juba Jaanipäewa ajast saadik muretsetakse selle ette, et rahwal leiba ja seemet paraja hinna eest saada oleks.

Heinrich Laakmann.

Sündinud Lübedis 1802.

Surnud Tartus 1891.

Seda meest, kelle pilt siin meie siimade ees seisab, on wististe mitmed wanemad „Kasulise Kalendri“ lugejad wäga hästi tunnud. Mõnigi mees meie rahwa hulgast sai Tartu pool käies teda näha ja temaga tuttawaks, olgu et Laakmanni juurest waja oli mõnd raamatut osta, ehk olgu et mõni külamees raamatupoodi sisse astus just nimelt sellepärast, et teda ennast, „wana Laakmanni,“ nagu rahwasuu teda nimetas, kord näha saada. Ja kui siis auuwaärt wanake oma waguse lahke lombega wastu tuli ja inimesele südamelikult ja häbelikult kät pigistas, sest et temaga Eesti keeli rääkida ei saanud, siis jäi temast wististe igaühele armas mälestus meelde. Ja kes teda lähemalt tundsiwad, need mõistisiwad temast lugu pidada tema auusa meele ja